

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Пазарджик, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Константина Д. Рядкова
като разгледа докладваното от Николинка Н. Попова Въззивно гражданско дело № 20235200500131 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по повод на подадена въззивна жалба от В. Д. С. ЕГН *****, със съдебен адрес за призоваване : гр. П., бул. „С.П. „ № 1 , ет.8, ап.43 против Решение № 1399/23.12.2022 г. постановено по гр.д. № 20225220101844/2022 г. по описа на Пазарджишки районен съд, с което са отхвърлени предявените от въззивницата против Окръжен съд П., представляван от председателя Р.К.Ш., с адрес: П., бул. „6-ти септември“ 167 искове за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от **612,50 лв.** /132,50 лв. съдебни разноски на етажна собственост, платени в брой по сметка на етажната собственост; 30,00 лв. държавна такса; 450,00лв. платени в брой адвокатски хонорари/ представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди за постановяването на Решение № 376/21.03.2019 год., по въззивно гражданско дело № 2819/2018 год. по описа на ОС П., ведно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 09.04.2019 год. до 22.06.2021 год. в размер на 137,02 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата от **1352,80 лв.** /387,80лв. вноска към етажната собственост, 340,00лв. съдебни разноски, 25,00лв. платена такса за въззивно дело, 600,00 лв. платени в брой адвокатски хонорари/, представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди за постановяването на Решение № 818/13.08.2020 год., по въззивно гражданско дело № 1123/2020 год. по описа на ОС П., ведно

с мораторна лихва върху тази сума за периода от 25.08.2020 год. до 22.06.2021 год. в размер на 113,50 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата в общ размер от **3000,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в нравствени, емоционални, психически и психологически терзания - стрес, загуба на самочувствие, чувство за онеправданост, разочарование и загуба на доверие в институциите, накрънено добро име и моралните и нравствените ценности, от която: сумата от 1000,00 лева обезщетение по Решение № 376/21.03.2019 г. по възз. гр. д. № 2819/2018 г. и сумата от 2000,00 лева обезщетение по Решение 818/13.08.2020 г. по възз.гр.д. № 1123/2020 г., ведно със законната лихва върху главниците , считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Въз въззивната жалба, се навеждат подробни доводи за това, че съдебният акт е постановен в нарушение на материалноправни , процесуалноправни норми , при нарушение на правото на Европейския съюз и задължителната съдебна практика на Съда на Европейския съюз / СЕС /.Моли се за неговата отмяна и постановяване ново решение, с което се уважат предявените иски в пълните им размери. Сочи се, че в обжалваното решение неправилно било прието, че **решение № 376 / 21.03.2019 г. по въззивно гр.д. № 2819/2018 г. на ПлОС** не е съдебен акт постановен от последна съдебна инстанция , тъй като съгласно чл. 280 ал.3 т.2 ГПК не подлежат на касационно обжалване решенията по въззивни граждански дела , с иск по чл. 40 ЗУЕС. Твърди се , че тази норма е императивна и ВКС следи служебно за нейното прилагане , поради което се поддържа, че посоченото по-горе съдебно решение е постановено от последна съдебна инстанция независимо , че в него погрешно било посочено , че подлежи на обжалване пред ВКС. В този смисъл се поддържа , че е налице първата предпоставка за възникване на отговорността на държавата , чрез съответния държавен орган постановил окончателен съдебен акт – да репарира причинени имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразна съдебна дейност. В този смисъл се поддържа , че обжалваното решение нарушава разпоредбите на т.34 по дело С -224/01 във връзка с чл. 280 ал.3 т.2 ГПК и поставя несъществуваща, измислена преграда пред правото на жалбоподателката на ефективни средства за защита предоставено ѝ от чл. 13 на ЕКЗПЧОС и чл. 47 ХОПЕС. По същество се поддържа оплакването изложено и в исковата молба , че посоченото решение противоречи на чл. 6 ЕКЗПЧОС и чл. 47 ХОПЕС , тъй като в него липсват мотиви за отхвърляне на възраженията по законосъобразността , което по същество водело до „ отказ от правосъдие „, / в този смисъл се посочва решение по дело Balliktaş Bingollu v.Turkey, 2021 &77/. Поддържа се също оплакване за нарушение на чл.1 от Протокол № 1 към ЕКЗПЧОС и чл. 17 от ХОПЕС, касаещо правото на всяко физическо и юридическо лице мирно да се ползва от своята собственост. Твърди се , че с посоченото решение , ПлОС е нарушил разпоредбите на чл. 30 ал.3 ЗС във връзка с чл. 93 ЗС , според които всеки един от собствениците има право на съответната на дела му част от естествените и гражданските плодове. Съгласно тези разпоредби собствениците имат правото да искат тази част от наема , която съответства на притежаваните от тях дялове , като правото на дял от добивите от общите части на сградата произтича от правото на

собственост върху самостоятелните обекти в сградата с режим на етажна собственост и от закона и не може да бъде отнето с решение на общото събрание. / решение № 1298 / 12.11.2019 г. въззивно гр.д. № 1755/2019 г. ОС- П. / Поддържа се , че извън правомощията на общото събрание в ЕС по чл. 11 ЗУЕС е да се разпорежда с чужда собственост, каквато с случая са наемите от общите части. Поддържа се, че дори и гласувалите да са дали съгласие за такова разпореждане, то по отношение на негласувалите е налице разпореждане което ги лишава от собственост по непредвиден в закона ред в нарушение на Протокол № към Конвенцията и чл. 17 ал.1 ХОПЕС. По отношение на другото съдебно решение № 1127 / 09.04.2020 г. на РС- П. по гр.д. № 12644 / 2019 г. и **решение № 818 / 13.08.2020 г. по въззивно гр.д. № 1123/2020 г. на ПлОС** – също се поддържат оплакванията изложени в исковата молба – на първо място за нарушение на чл. 6 ал.1 ЕКЗПЧ , а именно – нарушение на принципа на „ равенството на страните „ като част от справедливия процес. Поддържа се, че приемайки доказателства след изтичане на преклузивния срок по чл. 131 ГПК, РС е нарушил съответните разпоредби на ГПК и справедливия баланс между страните, а този пропуск не бил отстранен и във въззивното производство. Поддържа се че е недопустимо от едната страна без знанието на другата да се извършват процесуални действия пред съда , по които последната няма възможност да изрази мнение. На второ място се поддържа, че изискването за законност по смисъла на конвенцията, предполага спазването на разпоредбите на националното законодателство в съответствие с принципа а върховенство на закона , който е уреден в чл. 5 ГПК и чл. 4 ал.1 Конституцията и в преамбюла на Конвенцията. Поддържа се , че когато се установи , че съдът е приложил съответния материален закон явно погрешно или така , че да достигне до произволни заключения, ЕСЧП приема решенията на националния съд за порочни поради това , че са постановени произволно или са явно необосновани, което е нарушение на чл. 6 ал.1 от Конвенцията. Съдът приемал , че одобрението на отчета и действията на УС за сторените разходи в етажната собственост съгласно решение на ОС от 20.03.2018 г. , е валидно правно основание, на което ищецът претендира заплащане на разходите за управление и поддръжка. Поддържа се , че в решението не е посочена законната норма , съгласно която решенията на общото събрание на етажната собственост имат обратна сила. В тази връзка се поддържа липса на мотиви в постановеното съдебно решение , като жалбоподателката подчертава , че съгласно &52 от решение по дело Кушоглу срещу България ЕСЧП, в решенията си в съответствие с принципа за върховенството на закона , съдилищата трябва да посочат правните основания , на които се основават, а съгласно &53 , констатациите на месните съдилища , като „ съществуващи основания „ и „ валидни основания „ са неясни до степен на произвол. Поддържа се , че в случая се касае до материално- правни норми , които нямат обратно действие, но в ЗУЕС нямало изрична разпоредба , даваща обратна сила на решенията на ОС. Счита решението на РС – П. , потвърдено с решението на ОС за периода 01.01.2017 г. до 01.03.2018 г за нарушаващо материалноправните норми на ЗУЕС , ЗНА и ГПК без ясни мотиви и изцяло произволно. По- конкретно се поддържа , че РС и ОС – П. са допуснали нарушение на принципа на върховенство на закона при прилагане на разпоредбата на чл. 38 ал.2 ЗУЕС и чл. 11 ал.1 т.5 ЗУЕС, като според жалбоподателката

отказът на РС – Пазарджик в обжалваното решение да се произнесе по тези оплаквания – е отказ от правосъдие. Твърди се , че в решенията на РС – П. и ОС – П. е допуснато нарушение на този принцип , доколкото не са съобразени принципни положения регламентирани в чл. 6 ал.1 от Конвенцията , във връзка с чл. 5 ГПК и чл. 4 ал.1 от Конституцията. В тази връзка се развиват подробни доводи , че в специалната разпоредба на чл. 38 ЗУЕС е предвиден специален иск за парично вземане, произтичащ от неизпълнено решение на ОС. Поддържа се , че в случая решенията на ОС на ЕС са имали не конститутивен , а установителен характер и не са годни за изпълнение , понеже не са източник на претендирано материално право, от тях не възниква облигационно задължение и те не са годно основание за предявяване на иск по чл. 38 ЗС. При липсата на годни за изпълнение вземания , ОС с решение № 818 / 13.08.2020 г. неправилно бил приел, че основанията за тези вземания са решенията на общото събрание на етажната собственост , а не задължението за заплащане на приспадащите се част от фактически направените разходи , доказани с допълнително представени доказателства. Задължението на собственик в етажната собственост по реда на чл. 6 ал.1 т.10 ЗУЕС , няма пряко действие , а се осъществява чрез решенията на ОС , взети в кръга не неговата компетентност и по установения в закона ред за одобрения на разходите и определяне размера на вноската. В случая съдът неправилно бил приложил разпоредите на чл. 38 във връзка с чл. 48 ал.8 ЗУЕС , приемайки , че основание за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ал.1 ГПК може да бъде списък изготвен от касиера на ищеца и разпоредбите на чл. 11 ал.1 т.5 ЗУЕС , приемайки , че размера на дължимата вноска може да се определя от съдебно- счетоводна експертиза , която да замени липсващата воля на ОС. Твърди се , че приетите допълнително доказателства се приемат като провопораздащи юридически факти , чрез които се подменя основанието на иска и така се достига до нарушение на ГПК. Поддържа се , че посочените правни норми са ясно и прецизно формулирани , поради което и нарушението е достатъчно съществено за ангажиране от отговорността на държавата за причинени вреди. Твърди се , че в решението си ОС е отхвърлил направените във въззивната жалба оплаквания, без да ги разгледа , тъй като съдът е бил обсъдил своевременно направените възражения и не се бил произнесъл по поддържаната теза отричаща спорното право , което било особено тежък порок на решението , водещ до очевидна неправилност поради нарушение на принципите на правовия ред и основополагащи правила на гражданското съдопроизводство – състезателното начало и равенство на страните , с които законодателят гарантира правото на съдебна защита. Така страната била лишена от правото на справедлив процес. На трето място се поддържа , че посоченото съдебно решение на ПлОС нарушава задължителната практика на СЕС – дело 25 / 18 / съгласно чл. 288 ДЕФЕС/. Районният съд в обжалваното съдебно решение неправилно бил приел, че това решение е ориентирано към решаване на процесуални въпроси по компетентност и има съвсем различен предмет от решаването на материалноправен въпрос от материята регламентираща етажната собственост. Напротив – това решение включвало разрешаването и на материални въпроси , тъй като се давало задължително тълкуване на характера на задължението на етажните собственици да заплащат годишните парични

вноски в бюджета на ЕС. Така в параграф & 2 от диспозитива на решението било прието , че Регламент /ЕО/ № 593/ 2008 г. на ЕП , трябва да се тълкува с смисъл , че спор за парично задължение , произтичащо от решение на общото събрание на собствениците в сграда с ЕС , относно разходите за поддържане на общите части – следва да се счита за спор , свързан с договор за предоставяне на услуги по смисъла на тази разпоредба, а в параграф &9 от мотивите : ...“ договор за предоставяне на услуги се урежда от правото на държавата , където е обичайното местопребиваване на доставчика...” . Така се обосновава тезата , че СЕС се е произнесъл и материалноправни въпроси, като въведените материалноправни норми са приложими и към настоящия спор. В параграф &27 от същото решение, е било прието, че задължението на етажните собственици към етажната собственост трябва да се счита за правно задължение, което е поето доброволно , а фактът , че съответните съсобственици не са участвали във вземането на решението на ОС или дори са му се противопоставили, но по силата на закона решението и произтичащите от него задължения са обвързващи , тъй като ...придобивайки качеството на етажен собственик на сградата и оставайки такъв , всеки етажен собственик се съгласява да изпълнява всички разпоредби на акта и решенията приемани от ОС / параграф &29 / . Подчертава се , че СЕС_ е поставил задължението на етажния собственик в зависимост от решението на общото събрание за определяне на размера на годишните парични вноски в бюджета на етажната собственост и относно разходите за поддържане на общите части на сградата / & 18, 40 от мотивите и 2 от диспозитива на решението/. Поддържа се , че както в решението на ОС от 01.12.2016 г. /отменено с РС – П. / така и в решението от 20.03.2018 г. не са били приети решение за одобрение на разходите за управление и поддръжка на общите части и размера на дължимата вноска , поради което липсва право на вземане в полза на етажната собственост. Твърди се , че допуснатото в решението на ОС – П. нарушение е особено съществено, тъй като жалбоподателката в изложението на въззивната жалба, с която е бил сезиран се е позовала на нарушението на решение по дело № С-25/ 18 на СЕС, поради което и нарушението на практиката на СЕС се явявало явно и затова – достатъчно съществено. Твърди се и се развиват подробни доводи , че между посочените две решения на ПЛОС постановени в нарушение на практиката на СЕС и международни актове и претърпените от жалбоподателката имуществени и неимуществени вреди е налице пряка причинно-следствена връзка. С изложеното се поддържа, че са налице всички предпоставки ангажиращи отговорността на държавата за репарирание на тези вреди , поради което се моли съда обжалваното решение на ПзРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго такава, с което исковите претенции да бъдат уважени изцяло. Не се сочат нови доказателства претендират се разноси.

В срока по чл. 263 от ГПК, въззиваемата страна – Окръжен съд – П. е депозирала писмен отговор, в който се оспорват изложените във въззивната жалба възражения, като се поддържа , че обжалваното решение на ПзРС е правилно , обосновано , постановено в съответствие с материалния закон, а подадената въззивна жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение. Поддържа се, че при преценката на твърдените нарушения по чл. 6 ал.1 ЕКЗПЧ , българският съд при предявен иск с правна квалификация чл. 2в от

ЗОДОВ не проверява проведеното производство пред всички съдебни инстанции, предвид което неоснователен бил доводът изложен във въззивната жалба, че ОС трябва да отговаря за действията предприети от други инстанции. Твърди се, че в постановеното съдебно решение № 818 /13.08.2020 г. по въззивно гр.д. № 1123 / 2020 г., при извършване на задължителната проверка по чл. 269 изр.1 от ГПК, въззивният съд е отговорил последователно на всяко едно от възраженията за недопустимост на съдебното решение и е изложил мотиви, в които е направил преценка на оплакванията и е формирал становище по тях, с което са били спазени правилата за инстанционния контрол и са гарантирани процесуалните права на защита на въззивницата. Подчертава се, че целта на производството по предявен иск с такова правно основание не е да провери верността на решението постановено от ПзОС, а доколкото се твърди, че при провеждането на това въззивно производство е допуснато нарушение на принципа за справедлив процес, следва да се извърши проверка в тази посока. Тази проверка не била равностойна на пререшаване на вече решен спор / делото Kobler C-224/01, а също и &55 на дело № C- 160/14 Joao Filipe Ferreira da Silva e Brito и др. срещу Estado portugues/. В жалбата се излагали доводи за порочно решение – понятие характерно за проверките при осъществяване на инстанционен контрол, както и за явно необосновано съдебно решение. Поддържа се, че по отношение на първото понятие, практиката на ЕСПЧ е пестелива, като е ориентирана към преценка на законността на процеса от гледна точка на гарантиране на процесуалните права. Съдът на ЕС си бил позволил контрол върху материалната правилност на решенията в единични и крайно фрапантни случаи на несправедливост. Такъв род проверка не съвпадал с полето на компетентност и на българския съд по искове с правно основание чл. 2В от ЗОДОВ, а в тази хипотеза се изследват нарушения на гарантираните от ХОПЕС и ЕКЗПЧОС права, но не се подлага на преценка правилността на акта, тъй като се търси нарушение на правото на ЕС, а практиката на СЕС изключва възможността да се пререшава актът по същество. Твърди се, че изцяло неоснователно е твърдението за допуснато нарушение под формата на нарушение на процесуални права и по-специално- необоснованост на съдебния акт, тъй като, действително в мотивите си ОС е препратил на основание чл. 272 ГПК към мотивите в обжалваното решение на ПРС, но в последните са посочени конкретни правни норми, както и задължителна за съда съдебна практика, въз основа на които е аргументиран крайният извод по делото. По отношение на оплакването, че е нарушен принципа за „върховенството на закона“, при тълкуването и прилагането на чл. 11 ал.1 т.5 и чл. 38 ал. 2 ЗУЕС – се поддържа, че това е ново и незааявено до сега оплакване в процеса и поради това следва да бъде оставено без разглеждане. По същество се поддържат същите доводи изложени по-горе – производството се води за нарушаване на правото на Европейския съюз, а в този случай е налице принципна непререшимост на постановените съдебни актове. Поддържа се, че ищцата желае да се провери правилността на решението, като обосновава това право с правото си на справедлив процес, но измеренията на справедлив съдебен процес не са равнозначни с ревизиране на акта по същество, а са обвързани с проверката за осигуряване на процесуални гаранции. Все пак по същество се посочва, че по въпроса за действието на решението на общото събрание на етапната собственост е формира практика

на ВКС / напр. Решение № 39 / 19.02.2013 г. на ВКС по гр.д. № 657 / 2012 г., I г.о. / , където се приема , че влезлите в сила решения на общото събрание , са задължителни за етажните собственици , включително и за тези , които не са гласували за тях. В случая се поддържа , че решението на общото събрание е станало годно правно основание за предявяване на иска по чл. 38 ЗС , така както са решили в решенията си РС и ОС. Поддържа се още , че както в посоченото от ищцата решение С 25/ 18 г. на СЕС , така и във формираната съдебна пратка на ВКС , се приема принципно положение, според което извършените консумативни разходи за текущо поддържане на общите части се разпределят съгласно чл. 51 ал.1 ЗУЕС, независимо дали е било взето решение от общото събрание на етажната собственост. В този смисъл се поддържа, че ОС не е нарушил правото на Европейския съюз , правото на справедлив процес , като е допуснал ССЧЕ , която да установи дали заявените съдебно вземания са в претендираните размери. Поддържат се и изложения в отговора на исковата молба доводи, че решение С-25 / 18 г. касае определянето на международната компетентност на съдилищата ,като членството в етажната собственост е определено като акт на доброволно придобиване на самостоятелен обект , заедно с дял от общите части, като в съответствие с това СЕС приема , че задължението на етажния собственик към етажната собственост за поддържане на общите части, трябва да се счита за правно задължение, което е поето доброволно. Така, макар облигационната връзка да не представлява по съществото си договор , то предвид наличието на признато задължение, което е поето доброволно , се приема , че тази категория дела се подвеждат под категорията „ дела свързани с договор“. Оспорват се е изложените възражения за наличието на предпоставките за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в претендираните размери. Моли се съда да потвърди обжалваното решение с присъждане на разноски на основание чл. 10 ал.4 от ЗОДОВ , във връзка с чл. 78 ал.8 ГПК.

В срока по чл. 263 от ГПК, не е постъпил писмен отговор от представител на РП – Пазарджик при осъществено участие в производството на основание чл. 10 ал.1 ЗОДОВ.

В проведеното открито съдебно заседание, страните редовно призовани – не се явяват, респективно – не се представляват. Депозирани са писмени молба във връзка с направени искания, както и писмена защита с подробно изложени доводи по съществото на спора от страна на жалбоподателката.

Представителят на ОП- Пазарджик поддържа становище , че жалбата е неоснователна , а обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

За да се произнесе по спора, съставът на Окръжен съд – Пазарджик съобрази следното:

Производството по гр. д. № 1844/ 2022 г. на РС-Пазарджик , ГО, е образувано по предявени осъдителни икове от В. Д. С. ЕГН *****, с адрес гр. П., бул. „С.П.“ 1 ет. 8, ап.43 против Окръжен съд П., представляван от председателя Р.К.Ш., с адрес: П., бул. „6-ти септември“ 167, като в исковата молба се твърди, че при постановяване на решения №376/21.03.2019г. по въз. гр.д.№2819/2018 г. и №818/13.08.2020 по въз.гр.д.№ 1123/2020 по

описа на Окръжен съд П. са допуснати съществени нарушения на правото на ЕС, с което на ищцата са причинени имуществени и неимуществени вреди. Поддържа се , че по повод възникнал правен спор между ищцата и етажната собственост срещу ищцата пред РС П. е бил предявен установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.51, ал.1 ЗУЕС, във вр. чл.6, ал.1, т.10 от ЗУЕС за сумата от 581,70лв., неплатени месечни вноски за управление и поддръжка на общите части на сградата. За възникване на вземането били посочени основанията: т.7 от решение на ОС на ЕС на 01.12.2016г./отменено/ и т. 11-1, т. II-2 и т. III-4 от решение на ОС от 20.03.2018г., а за размера била приложена справка, изготвена от касиера на етажната собственост. С решение № 1127/09.04.2020г. Районен съд - П. частично уважил предявения иск, с решение № 818/13.08.2020г. по въз. гр. д. 1123/2020 г. на Окръжен съд П. първоинстанционното решение било потвърдено. Ищцата твърди, че в противоречие на ДФЕС и практиката на СЕС, ОС П. приел в мотивите си, че за периода януари 2017г. - март 2018г., месечните вноски, претендирани от етажната собственост са съгласно решение на общото събрание от 01.12.2016г./отменено/ като за този период одобрението на отчета, на действията на УС и на сторените до момента разходите, направено от ОС на 20.03.2018 по т. II-2 и по т. М-3 от протокола, е валидно правно основание за възникване на вземане в полза на етажната собственост. За останалата част от периода от 01.04.2018 г. до 01.05.2019 г., съдът приел, че представените допълнително от етажната собственост доказателства - протоколи за извършените разходи за управление и поддръжка на общите части, съставени от касиера и УС, в които по пера и размер са описани изразходваните средства и разпоредбата на чл.6, ал.1, т.10 от ЗУЕС са основание за възникване на вземане. Ищцата позовавайки се на член 267 от ДФЕС и решение от 08.05.2019г. по дело С-25/18, изтъква, че в случай като настоящия паричното задължение произтича кумулативно от решение на общото събрание относно разходите за поддържане на общите части на сградата и решение за определяне размера на паричната вноска в бюджета на етажната собственост, от което следва изводът, че решенията на общото събрание на етажната собственост нямат действие за изтекъл период. В този смисъл сочи, че на общите събрания на 01.12.2016г./отменено/ и 20.03.2018г. не са приети решения за одобрение на разходите за управление и поддръжка на общите части и размер на дължимата вноска. Въпреки това Окръжен съд П. е приел, че решенията на общите събрания от 01.12.2016г./отменено/ и 20.03.2018г. са годно основание за възникване на вземане против ищцата . Вследствие горепосоченото нарушение на правото на ЕС при постановяване на Решение № 818/13.08.2020 год., по въззивно гражданско дело № 1123/2020 год. за ищцата са настъпили имуществени вреди в размер на 1352,80 лв. /387,80лв. вноска към етажната собственост, 340,00лв. съдебни разноски, 25,00лв. платена такса за въззивно дело, 600,00лв. платени в брой адвокатски хонорари по 300,00 лв. за всяка инстанция/. Също така ищцата поддържа в исковата си молба, че при постановяване на Решения №376/21.03.2019 по въз.гр.д. 2819/2018 и №818/13.08.2020 по въз.гр.д. 1123/2020г. по описа на Окръжен съд — П. е извършено нарушение на чл. 6, ал.1 от ЕКЗПЧ и чл.1 от Допълнителен протокол №1 към нея. Поддържаните от ищцата доводи в тази посока са , че с Решение №

3677/01.11.2018г. по гр.д. №6953/2018г. по описа на РС П. са отменени като незаконосъобразни всички решения, приети на проведеното на 20.03.2018г. общо събрание, като съдът не се е произнесъл по възражения, формулирани в исковата молба. Впоследствие с решение № 376/21.03.2019 по въз.гр.д. №2819/2018, ОС П. първоинстанционното решение и част от решенията на ОС от 20.03.2018г. са отменени. Твърди се, че въззивният съд не се е произнесъл по оплакванията в исковата молба относно незаконосъобразността на съдържанието на горепосочените решения. В резултат на горепосоченото нарушение на чл.6, ал.1 от ЕКЗПЧ и чл.1 от Допълнителен протокол №1 към нея, с постановяване на Решение № 376/21.03.2019 год., по въззивно гражданско дело № 2819/2018 год., за ищцата са настъпили имуществени вреди в размер на 612,50лв. /132,50лв. съдебни разноски на етажна собственост, платени в брой по сметка на етажната собственост, 30,00лв. държавна такса, 450,00лв. платени в брой адвокатски хонорари - 300лв. за първа и 150лв. за втора инстанция./. С Решение № 818/13.08.2020г. по въз. гр.д. 1123/2020г., ОС П. потвърждава Решение № 1127/09.04.2020г. на РС П. по гр.д. № 12644/2019г., препращайки към мотивите на първоинстанционния акт, като ищцата излага твърдения, че първоинстанционния съд при събирането на доказателства е извършил процесуално нарушения, изразяващо се в нарушение на принципа за равенство на страните в процеса. Сочи, че в мотивите си ОС П. не е посочил правната норма, въз основа на която е формирал решаващия за изхода на делото извод. Заявява, че в случая в нарушение на разпоредбите на ЗУЕС съдът е приел, че са налице предпоставките за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Твърди се, че в резултат на постановените Решения №376/21.03.2019г. и №818/13.08.2020г. по описа на ОС П. за ищцата са настъпили неимуществени вреди в общ размер от 3000,00 лв., изразяващи в нравствени, емоционални, психически и психологически терзания - стрес, загуба на самочувствие, чувство за онеправданост, разочарование и загуба на доверие в институциите, накърнено добро име и моралните и нравствените ценности. Вследствие на това ищцата ограничила контактите си със съседите, започнала да излиза при възможност с придружител, имала главоболие и безсъние.

При така изложените в обстоятелствената част на исковата молба фактически твърдения, се иска от съда да постанови съдебно решение, с което бъде осъден ответникът да заплати на ищцата сумата от 612,50 лв. /132,50 лв. съдебни разноски на етажна собственост, платени в брой по сметка на етажната собственост; 30,00 лв. държавна такса; 450,00лв. платени в брой адвокатски хонорари/ представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди за постановяването на Решение № 376/21.03.2019 год., по въззивно гражданско дело № 2819/2018 год. по описа на ОС П., ведно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 09.04.2019 год. до 22.06.2021 год. в размер на 137,02 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата от 1352,80 лв./ 387,80лв. вноски към етажната собственост, 340,00лв. съдебни разноски, 25,00лв. платена такса за въззивно дело, 600,00 лв. платени в брой адвокатски хонорари/, представляваща, обезщетение за претърпени имуществени вреди за постановяването на Решение № 818/13.08.2020 год., по въззивно

гражданско дело № 1123/2020 год. по описа на ОС П., ведно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 25.08.2020 год. до 22.06.2021 год. в размер на 113,50 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата в размер от 3000,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, от която сумата от 1000,00 лв. обезщетение по Решение № 376/21.03.2019 г. по възз. гр. д. № 2819/2018 г. и сумата от 2000,00 лева обезщетение по Решение 818/13.08.2020 г. по възз.гр.д. № 1123/2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

В срока по чл.131 ГПК, ответникът ОС П. е представил писмен отговор, в който оспорва исковете по основание и размер и моли същите да бъдат отхвърлени. Поддържа, че е неоснователно оплакването за допуснато нарушение на чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКЗПЧОС в Решение № 376/21.03.2019 год., тъй като в посочения акт е предвидена обща защита по отношение на правото на собственост, която е приложима при наличие на твърдения за безспорни вземания/притежания, които са определени като такива със закон/със съдебната практика, и които да принадлежат на ищеца съгласно легално и признато правно основание. Твърди се, че в случая не е налице такова вземане, а в тежест на жалбоподателя е да установи точния характер на твърдените вземания/притежания, както и признаването им за такива съгласно българското законодателство. Твърди се по отношение на претенцията за имуществени вреди от Решение № 376/21.03.2019 год., че обезщетение в размер на дължимата за процесното производство държавна такса би било в противоречие с чл. 60, ал. 1 КРБ, тъй като разноските за държавна такса по правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК се поемат от страната, която е изгубила правен спор и задължението не е поставено в зависимост от изхода на спора. Заплатените от ищцата разходи за адвокат, се поддържа, че са частни разходи на ищцата, които тя е избрала да реализира като гаранция за възможно най-качествена защита в производството. По отношение на Решение № 818/13.08.2020 год. и изложените в исковата молба доводи, че е постановено в нарушение на правото на Европейския съюз, и по-конкретно в противоречие с решението по дело С-25/2018 год. на Съда на Европейския съюз, счита, че последното е постановено по специфичен казус с предмет, различен от настоящия. Делото е насочено към приложението на процесуалноправен въпрос, а не към тълкуване на материалноправна материя. С него не се дават насоки за това как трябва да се правораздава от гледна точка на материалното право по отношение на такъв тип правоотношения, както и какви правни изводи следват от приетата условна класификация на споровете, като попадащи в хипотезата на чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент 1215/2012 год. Поддържа се, че с Решение № 818/13.08.2020 год. не е нарушен чл. 6 от ЕКЗПЧОС – както се твърди, че с приемането на протоколи за извършени разходи за управление и поддръжка, изготвени от касиера и УС, районният съд не е дал възможност на ищцата да се запознае с тези документи и да ги оспори, а този пропуск не е коригиран от окръжния съд. Във въззивната жалба на ищцата до ОС П. не се съдържаха оплаквания за процесуални нарушения в производството пред районния съд, а за такива въззивният съд не следи служебно. Намира за неоснователно и оплакването за „явна

неоснователност“ на Решение № 818/13.08.2020 год., тъй като не било посочено правно основание, въз основа на което са приети от съда определени правни изводи. Счита, че чрез препращането по чл. 272 ГПК към мотивите на първоинстанционното решение, които са подробни и изчерпателни, същите са станали част и от решението на окръжния съд. Сочи, че оплакванията за неправилност на решението, поради нарушение на разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗУЕС или противоречие с практика на ВКС, са неотносими, тъй като с тях се твърди нарушение на разпоредби от българското законодателство, а настоящото производство се води за нарушение на правото на ЕС. Оспорва всички твърдения за претърпени от ищцата имуществени и неимуществени вреди като се излагат подробни доводи в тази посока за липсата на причинно- следствена връзка. В случай, че съдът приеме, че са настъпили определени неимуществени вреди за ищцата, то претендиращият размер на същите надвишава справедливия такъв съгласно чл. 52 от ЗЗД.

В срока за отговор не е постъпило становище, РП Пазарджик. В проведеното съдебно заседание РП Пазарджик, чрез прокурор В.Н., иска от съда да отхвърли исковата претенция като неоснователна.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора и като взе предвид, събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

Безспорно е по делото, а и от приобщените писмени доказателства се установява , че гр.д. № 6953/2018 г. по описа на РС П. е образувано по искова молба предявена от ищцата В. Д. С. против Етажна собственост с адрес гр. П., бул. „С.П.“ № 1 за отмяна на решение на общото събрание, проведено на 20.03.2018 г. С решение № 3677 от 01.11.2018 г. по гр.д. № 6953/2018 г. по описа на РС П., съдът е уважил предявената искова претенция в цялост и е отменил всички решения, гласувани на проведено на 20.03.2018 г. общо събрание на етажните собственици решение. В решаващите си мотиви съдът е приел наличието на формални нарушения – липсата на валидно упълномощаване за част от взелите участие като пълномощници лица в проведеното общо събрание на 20.03.2018 г., при което формираният кворум за вземане на решенията не бил легитимен. По жалба на ответника Етажна собственост с адрес гр. П., бул. „С.П.“ № 1 е образувано въззивно производство за инстанционна проверка на постановеното решение, като с решение № 376 от 21.03.2019 г. по в.гр.д. № 2819/2018 г. по описа на ОС П. е отменено решение № 3677 от 01.11.2018 г., постановено по гр.д. № 6953/2018 г. на ПлРС, с което са отменени всички решения, гласувани на проведено на 20.03.2018 г. общо събрание на етажните собственици , вместо което съдът е отменил като незаконосъобразни само решенията, гласувани на проведено на 20.03.2018 г. общо събрание на етажните собственици, които са взети извън предварително определения дневен ред и е отхвърлил предявения иск за отмяна като незаконосъобразни на останалите решение на общото събрание на етажната собственост, взети на 20.03.2018 г. с присъждане на разноси в тежест на страните по делото съобразно изхода от спора. В мотивите си съдът освен доводи , във връзка с допуснатите нарушения на разпоредбите за

спазване на предварително определения дневен ред, е обсъдил и оплакването, че не е налице изискуемия кворум за вземане на отделните решения. Според решаващия състав ОС е взело решение за текущ ремонт по смисъла на §5, т.43 от ДР на ЗУТ, за извършването на който били гласували всички присъстващи на общото събрание, т.е. повече от 50% от представените ид.ч. от об.ч. на ЕС при кворум 42,717% ид.ч. от об.ч. / 45,883 % -3,166 % с нередовните пълномощни/. За вземането на такова решение не било необходимо квалифицирано мнозинство по чл.17, ал.2, т.3 ЗУЕС, както е приел РС/ тъй като не се касае до полезни разходи /, а е било необходимо обикновено мнозинство по чл.17, ал.3 ЗУЕС- т.е. с мнозинство, повече от 50% от гласувалите ЕС на ОС, което било налице, т.е. нормата била спазена.В решението е посочено, че съдебният акт може да се обжалва пред ВКС в 1-месечен срок от съобщението за изготвянето му и не е спорно, че в горепосочения срок не е депозирана касационна жалба от страните.

Безспорно е също така и се установява, че с решение № 4454/ 20.12.2017 г. постановено по гр.д. № 241/ 2017 г. по описа на ПлРС, по предявен иск с правно основание чл. 40 ЗУЕС – между същите страни, съдът е постановил решение, с което са отменени всички решения гласувани на проведени на 01.12.2016 г. общо събрание на етажната собственост в сградата на бул. „С.П. „ № 1 гр. П., като в мотивите си съдът е приел, че са налице съществени нарушения на императивни правни норми регламентиращи начина на свикване на общото събрание / липса на покана и протокол за залепването ѝ, изготвени в съответствие с изискванията на закона чл. 13, чл. 23 ал.4 ЗУЕС/. Това е дало основание на решаващия състав да отмени решенията като незаконосъобразни макар, че в мотивите си е обсъдил и оплакването на нарушение на разпоредбите за начина на вземане на решенията и ги и е приел за неоснователни, тъй като в случая се касае до текущ ремонт по смисъла на §5, т.43 от ДР на ЗУТ и квалифицирано мнозинство за вземането на тези решения не е необходимо.

По настоящото дело се установява, че е било образувано гр.д. № 12644/2019 г. по описа на РС П. по искова молба на Етажна собственост с адрес гр. П., бул. „С.П.“ № 1 против ищцата В. Д. С., по предявен установителен иск с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.51, ал.1 ЗУЕС, във вр. чл.6, ал.1, т.10 ЗУЕС, за признаване за установено в отношенията между страните, че ответницата дължи на ищеца сумата от 581,70 лева, представляваща неплатени задължения по управлението и поддържането на общите части на сградата в режим на ЕС за периода от месец януари до месец декември 2017 г. включително, от месец януари до месец декември 2018 г. включително и от месец януари до месец май 2019 г. включително, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 5637/ 21.06.2019 г. по ч.гр.д. № 10166 по описа за 2019 г. на РС П.. В хода на това производство са проведени три съдебни заседания. Приети са писмени доказателства и заключение на допусната ССЧЕ. Вещото лице е дало заключение, че дължимите суми от ответницата В. С. за периода месец януари 2017 г. – месец май 2019 г., възлизат на 581,70 лева. Заключение е било оспорено от ответницата с писмена молба / тъй като не се е явила лично за участие в о.с.з./, но е прието като

обективно и компетентно от съда по отношение на това кои разходи за управление и поддържане на общите части се включват в претендираните суми. В мотивите си районният съд е приел, че е налице ликвидно и изискуемо вземане на ищеца против ответницата – както по силата на закона, така и съгласно взетото и стабилизирано след съдебно оспорване решение от 20.03.2018 г. Счел е, че ответницата в качеството си на етажнен собственик е задължена да участва, наред с всички останали собственици/ ползватели/ обитатели на сградата в режим на етажна собственост в разходите, сторени във връзка с поддръжката ѝ, но относно размера, съдът е съобразил, че ответницата е задължена за заплащането на сумите за поддръжка и управление на общите части на ЕС, но не за трима обитатели, а за двама, поради което е постановил, че дължимата сума е по-малка от претендираната, а именно - в размер на 387,80 лева.

По жалба на ответницата в това производство В. Д. С. е образувано въззивно дело, в което последната не е ангажирала доказателства и не е направила доказателствени искания. С Решение № 818 от 13.08.2020 г. по в.гр.д. № 1123/2020 г. по описа на ОС П. е потвърдил Решение № 1127 от 09.04.2020 г. постановено по гр.д.№ 12644 по описа за 2019 г. на РС П., като е присъдил разноси в полза на ответника по визивната жалба. В мотивите на този съдебен акт, въззивният съд е приел, че решението на РС П. е допустимо, а по изложените от жалбоподателката оплаквания за неправилност на решението, съдът е счел, че ищецът се позовава на взетите решения от ОС на ЕС от 20.03.2018 г., обективирани в т.ІІ и т.ІІІ от Протокола от проведеното общо събрание на етажната собственост. Тези решения били влезли в сила, след осъществен съдебен контрол, при което били задължителни за всеки етажнен собственик, включително и за ответницата, при което и подлежали на изпълнение. Предвид на това е приел, че районният съд правилно е преценил правните последици на решенията по т.ІІ-1 и т.ІІ-2 на общото събрание на етажната собственост, като е възприел, че представляват валидно правно основание за заплащането на разходите за периода от 01.01.2017 г. до 01.03.2018 г. Липсва твърдяното позоваване като основание за възникване на вземанията на решения на общото събрание от 2016 г. – отменени. По възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност на сочените решения с довода, че с тях е одобрено заплащането на разходите за управление и поддържане на общите части по ред и начин, който е бил установен с отмененото решение на ОС от 01.12.2016 г., съдът е приел, че то не би могло да се проверява инцидентно в това производство, а само в нарочно такова по реда на чл.10, ал.1 ЗУЕС и в предвидения от закона преклузивен срок. Приел е за неотносими към спора възраженията, че с решенията от 01.12.2016 г. изцяло се променял начина на финансиране на разходите в етажната собственост, както и какъв е възприетият начин на финансиране с решенията по т.ІІ-1 и т.ІІ-2 на ОС на ЕС от 20.03.2018 г. и, че с одобрението на действията на УС и на извършените разходи се замествало изискването по ЗУЕС за определяне от ОС на размера на дължимите вноски по реда на чл.51, ал.1 ЗУЕС. Приел е за неотносими и доводите в жалбата за недоказаност на извършените плащания, тъй като задължението на всеки етажнен собственик за заплащане на тези разходи произтичало пряко от закона / чл. 6, ал. 1, т. 10 от ЗУЕС/, както и че неоснователно се

възразявало и срещу приемането на заключението на вещото лице, доколкото не са се доказали конкретни обстоятелства, поставящи под съмнение неговото компетентно и обективно изготвяне.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достига до следните **правни изводи**:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Съдебният акт е постановен при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на иск, като липсват отрицателните такива, поради което е и допустимо .

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове, а съгласно разпоредбата на чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Фактическият състав на отговорността на държавата за вреди по чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ включва нарушена правна норма на правото на Европейския съюз, която да предоставя права на частноправните субекти; нарушението да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда. Реализирането на отговорността на държавата е обусловено от кумулативното наличие на всеки от елементите от състава на отговорността/така Решение на СЕС от 19.11.1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90 решение от 25 ноември 2010 г. по дело Fus, C-429/09 , т. 47, решение от 9 декември 2010 г. по дело Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie и др., C-

В случая ищцата сочи конкретни нарушени правни норми на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи/ ЕКЗПЧОС / и Хартата за основните права на Европейския съюз/ , както и на съдебна практика – решение по дело С 28/18 на СЕС.

На първо място, съдът приема за основателно оплакването на въззивния жалбоподател, за допуснато от първоинстанционния съд нарушение на относимите материалноправни норми във връзка и с правилното приложение на процесуални норми, тъй като по отношение на Решение № 376/21.03.2019 г. по въззивно гр.д. № 2819 / 2018 г. на ОС П. – е приел , че това съдебно решение не е постановено от съдебен орган действащ като последна съдебна инстанция и само поради липсата на тази предпоставка - е приел, че не е осъществен фактическия състав на разпоредбата на чл. 2в ал.1 т.2 ЗОДОВ за обезщетяване на ищцата. Този извод на РС е незаконосъобразен.

Според приетото от СЕС / например в решението му по дело Milena Tomasova, C-168/15, т. 20 и т. 23/ принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти вследствие на нарушения на правото на Съюза, за което носи отговорност държавата, е приложим и когато въпросното нарушение произтича от решение на национална юрисдикция, която се произнася като последна инстанция, при наличието на посочените по-горе материално правни предпоставки. Съдът е приел, че това се налага предвид съществената роля, която изпълнява съдебната власт за защита на правата, които частноправните субекти извеждат от правните норми на Съюза, и обстоятелството, че юрисдикция, която се произнася като последна инстанция, по дефиниция представлява последната инстанция, пред която те могат да предявят правата, предоставени им от тези правни норми.

Действително в посоченото по-горе съдебно решение № 376/ 2019 г. , съставът на ОС – П. е указал, че съдебният акт подлежи на касационен контрол , но предмет на делото е била претенция с правно основание чл. 40 ЗУЕС , което обосновава извод за недопустимост на касационното обжалване / съгласно действащата редакция на чл. 280 ал.3 т. 2 от ГПК – ДВ бр.8 / 2017 г. /. Погрешното посочване във въззивното решение , че същото подлежи на касационно обжалване не създава процесуални права за страните. Т.е. в случая е постановено решение на съдебен орган , който се е произнесъл като последна инстанция, поради което попада в приложното поле на чл. 2в ал.1 т.2 ЗОДОВ.

Останалите доводи на въззивният жалбоподател за неправилност и необоснованост на обжалваното решение са неоснователни. За да обоснове своите изводи за неоснователност на предявените осъдителни искиви претенции , въззивният съд приема от правна страна следното.

По отношение на Решение № 372/ 21.03.2019 г. по въззивно гр.д. № 2819/ 2018 г. постановено от ПлОС са изложени във въззивната жалба твърдения за нарушение на чл. 6, § 1 от Конвенцията и чл. 47 ХОПЕС – като се развиват доводи, че в посочения съдебен акт

липсват мотиви за отхвърляне на възраженията по законосъобразността на посочените в исковата молба решения на Общото събрание на Етажната собственост от 20.03.2018 г. , от което пък се извеждат твърдения за нарушение на правото на достъп до съд и до обективен и справедлив съд / твърди се „отказ от правосъдие „/. Тези доводи са изцяло неоснователни. Въззивният съд в посоченото решение е изложил съображения за приетата за установена фактическата обстановка по делото, обсъдил е относимите за правилното решаване на спора доказателства , анализирал ги е във връзка с възраженията на страните и въз основа на това е изложил правни изводи. В мотивите си решаващият състав е дал ясен и пълен отговор на важните и съществени въпроси, относими към решаване на делото. Несъгласието на страната с изводите на съда не основава незаконосъобразност на посоченото съдебно решение под формата на нарушение на правото на Европейския съюз.

От правото на справедлив процес, установено с текста на чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС и еквивалентът му по чл. 47 ХОПЕС, произтичат няколко основни права, като настоящият състав на съда, намира, че нито едно от тях не е накърнено с постановените решения №376/21.03.2019г. по въз. гр.д.№2819/2018 г. и №818/13.08.2020 по въз.гр.д.№ 1123/2020 по описа на Окръжен съд П.. Гаранциите, които посочените норми от правото на ЕС предоставят на частноправните субекти са процесуални. Те се свеждат до възможността лицето да се обърне към съд и да представи своите доводи и доказателства, а съдът да има нужната компетентност да разгледа спора по същество и да се произнесе по неговата фактическа и правна страна. Правото на справедливо правораздаване и на достъп до съд, включват възможността всяка страна да може да представи твърденията си и да ангажира доказателства, да се противопостави на доводите на другата страна и да оспори неблагоприятните за нея доказателства, а решаващият съд следва да направи надлежно проучване на доказателствата и твърденията на страните. Решението следва да бъде в достатъчна степен мотивирано, така че страните по делото да получат ясен отговор на своите аргументи.

В процесния случай всички установени процесуални гаранции са предоставени на ищцата и тя не е била лишена от достъп до справедлив и безпристрастен съд. Ищцата е получила решение по съществото на материалните си спорове с Етажната собственост , като изходът от делата е ирелевантен за фактическия състав по чл. 2в ЗОДОВ, тъй като гаранциите на правото по чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС са процесуални, а не материалноправни. Подала е и въззивна жалба, по която е образувано въз. гр.д.№1123/2020 г. и в която жалба подробно е изложила своите доводи. Въззивна инстанция се е произнесла съобразно с нормативно установената си компетентност и в съответствие с действащото в Република България законодателство, регламентиращо достъпа до въззивно обжалване. От решаващия състав на ПлОС са изложени подробни мотиви, както по отношение на приложението на 14 ал.5 ЗУЕС относно представителството по пълномощие, чл. 13 ал.7 ЗУЕС и чл. 16 ал.3 ЗУЕС / императивни правила за провеждане на събранието / , чл. 15 и чл. 17 ал.2 т.3 от ЗУЕС – досежно кворума за провеждане на общото събрание и за вземане на валидни решения , но така също и по всички доводи на въззивната жалбоподателка.

Както в исковата молба , така и във въззивната жалба са изложени подробни доводи за допуснати от решаващите състави на ОС нарушения на разпоредбата на чл. 38 ал.2 ЗУЕС, на ЗС и на ЗНА, но същите са неотносими към спора с предмет твърдяно нарушение на правото на Европейския съюз. Съгласно член 51 § 1 от Хартата на основните права на ЕС, Хартата, нейните разпоредби се отнасят до държавите членки единствено когато те прилагат правото на Съюза. Член 6, параграф 1 ДЕС, както и член 51, параграф 2 от Хартата уточнява, че разпоредбите на Хартата не разширяват по никакъв начин определения в Договорите области на компетентност на Съюза /вж. определение Dutka и Sajtos, С 614/12 и С 10/13, EU: C: 2014: 30, т. 13, както и решение Siragusa, С 206/13, EU: C: 2014: 126, т. 20/. Когато обаче дадено правно положение не попада в приложното поле на правото на Съюза, Съдът няма компетентност да го разгледа и евентуално посочените разпоредби на Хартата сами по себе си не биха могли да учредят такава компетентност /вж. решения Ekerberg Fransson, С 617/10, EU: C: 2013: 105, т. 22, Torralbo Marcos, С 265/13, EU: C: 2014: 187, т. 30 и Pelckmans Turnhout, С 483/12, EU: C: 2014: 304, т. 20) – в този смисъл Определение на Съда на ЕС (девети състав) от 17 юли 2014 г., Levent Redzheb, Yumer срещу Teritorialna direksia na NAP - Varna.

В производството по ангажиране на отговорността на национална съдебна юрисдикция за нарушения на общностното право, не се извършва преразглеждане и пререшаване на спора, който е решен с влязлото в сила съдебно решение. Оплаквания относно изхода на процеса пред националния съд : че фактите по делото са преценени неправилно или че националният закон е интерпретиран неправилно от съдилищата са ирелевантни - в този смисъл и решението по делото Brualla Gomez de la Torre v. Spain. В производство като процесното не се извършва преценка за наличие на фактически и правни грешки на съдилищата - § 28 от решението по делото Garcia Ruiz v. Spain.

Липсва твърдяното във въззивната жалба нарушение на чл. 6 ал.1 ЕКЗПЧ и чл. 47 от ХОПЕС по отношение и на другото съдебно решение № 818/13.08.2022 г. по въззивно гр.д. № 1123/2020 г. на ПлОС. Не е налице нарушение на принципа на „равенство на страните „ , като част от справедлив процес. Ответницата в този процес / жалбоподателка във въззивното производство е упражнила надлежно правото си на достъп до съд, заявявайки всички свои възражения по предявения против нея иск и по които е получила решение по същество.Упражнила е и правото си на обжалване, поради което всички процесуални гаранции на чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС, респективно чл. 47 ХОПЕС са спазени. Съдът е длъжен да разгледа и реши, а не да уважи всяка молба за защита и съдействие, респективно – да уважи всички възражения на страните в производството.

В цитираното производство по подадена от жалбоподателката въззивна жалба,същата не е изложила оплакване за допуснати от районния съд процесуални нарушения. Съдебната практика е установена и последователна / ТР № 1 / 2013 г., постановено по ТД № 1 / 2013 г. ОСГТК на ВКС / , че за процесуални нарушения допуснати в първоинстанционното производство , въззивният съд не следи служебно, а в случая не се касае до спор който засяга защитени от закона интереси на някоя от страните. В това

производство жалбоподателката не е реализирала предоставените ѝ процесуални права да изложи в жалбата доводи за процесуални нарушения - а именно приемането на писмени доказателства след изтичане на преклузивния срок по чл. 131 ГПК. С такива твърдения тя би могла да оспори тези писмени доказателства и във въззивното производство, което също не е било сторено. В случая не е нарушен справедливия баланс между страните, тъй като действително процесуално право на страната / гарантирано и от националния ГПК / е да оспори всеки представен пред юрисдикцията документ / решение по дело С-199/11 ХОПЕС /, но неупражняването на тези права от жалбоподателката не може да се квалифицира като нарушение на решаващия съд на нормите на общността.

Не е допуснато твърдяното нарушение на чл. 1, т. 1 от Протокол № 1 към ЕКЗПЧОС. Съгласно тази разпоредба всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своята собственост. Никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Действително вземанията от наеми /добиви от веща стават собственост на собственика на веща. Съгласно чл. 52 параграф 1 от Хартата за основните права, всяко ограничаване на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност, ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

В настоящия случай решенията на ПлОС, с които съдят в рамките на своята компетентност се е произнесъл относно законосъобразността на взетите решения от общото събрание на етажната собственост, респективно – съдебното установяване на дължимост на суми към етажната собственост за извършен текущ ремонт в общите части на сградата под режим на етажна собственост - не създават непропорционална намеса в правото на собственост на ищцата / жалбоподател. Напротив - - управлението и поддържането на общите части на сграда в режим на етажна собственост е в интерес на всички етажни собственици / включително и на ищцата /, поради което те имат задължението да поемат пропорционална на правата им част от тези разходи. Липсва противоречие в установената съдебна практика на ВКС, че извършените консумативни разходи за текущ ремонт на общите части се разпределят съгласно чл. 51 ал.1 ЗУЕС, независимо дали е било взето решение от общото събрание на етажната собственост.

По отношение на нормите от ХОПЕС, на които ищцата се позовава - чл.17, т. 1 и чл. 47 ХОПЕС и установените с тях права, следва да се посочи, че съгласно чл. 52, т. 3 ХОПЕС техният смисъл и обхват са същите като дадените им в Конвенцията. Така правото по чл. 17, т. 1 ХОПЕС е идентично с правото по чл. 1, т. 1 от Протокол № 1 към ЕКЗПЧОС; чл. 47 ХОПЕС е еквивалентен с чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС. По отношение на тези права и липсата на накърняването им, съдът е изложил мотиви по – горе.

Аргументи за допуснати нарушения на правото на Съюза, не могат да се изведат и от задължителното за приложение от българския съд решение С 25-18 на СЕС – на което

жалбоподателката се позовава и в исковата молба. С това решение СЕС се е произнесъл по преюдициално запитване от страна на български съд, относно компетентността на национални съдилища да правораздават по дела с конкретен предмет. Прието е, че спор относно правоотношения на етажните собственици със самата етажна собственост, следва да се счита за такъв, който попада в обхвата на понятието „дела, свързани с договор“ по смисъла на цитираната разпоредба от закона. Съдът е приел, че задълженията за заплащане на парична сума, в основата на които стоят съществуващи връзки между сдружение и неговите членове, трябва да се считат за попадащи в обхвата на понятието „дела, свързани с договор“ по смисъла на разпоредбата от Регламент 1215/2012 год. Съдът е обосновал даденото тълкуване, като е приел, че членството в етажната собственост възниква чрез акт за доброволно придобиване на самостоятелен обект, заедно с дял от тези общи части от етажната собственост, поради което, задължение за етажните собственици към етажната собственост за поддържане на общите части трябва да се счита за правно задължение, което е поето доброволно по смисъла на съдебната практика /& 27/.

Позоваването във въззивната жалба на допуснато противоречие с посоченото решение е съвсем произволно. Даденото от СЕС задължително тълкуване касае процесуалноправни норми за определяне на международната компетентност на съдилищата. По необходимост съдът е изложил и обосновал своето решение с анализ на характера и съдържанието на спорните материални правоотношения. Но СЕС не дава никакви насоки за това как трябва да се прилагат материалноправни норми при този тип правоотношения. Като вече беше посочено по-горе - след като съответните обществени отношения се уреждат само от националното право, не може да се приеме, че в двете решения е допуснато противоречие с норма на общността или неправилно е приложено правото на Европейския съюз.

Съобразно с обосноваването, настоящият състав на съда намира, че липсва един от кумулативните елементи от правопораждащия вземането за обезвреда фактически състав - не са налице твърдените нарушения на правни норми на ЕС, респективно на установената с решенията на СЕС практика по прилагането или тълкуването ѝ, което нарушение да е съществено и явно. Липсата на един от елементите от фактическия състав влече неоснователност на иска в неговата цялост и съдът не дължи излагане на мотиви по въпросът за наличието или липсата на останалите елементи от фактически състав – вредите и причинната връзка.

Предявените главни искове срещу ОС- П. по [чл. 2в, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ](#) са неоснователни и следва да се отхвърлят. По аргумент за неоснователност на главните претенции на отхвърляне подлежат и акцесорните такава по [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#).

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции обжалваното първоинстанционно решение следва да се потвърди изцяло.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход от делото, претенцията на ответната страна за присъждане на

съдебно-деловодни разноси сторени в хода на настоящото производство следва се уважи на основание чл. 10 ал.4 ЗОДОВ. Съгласно чл. 32, т. 3 ГПК, юридическите лица могат да осъществят процесуалното си представителство по пълномощие чрез свой служител - лице, което е с тях в трудово или служебно правоотношение, при условие, че той има юридическо образование и правоспособност, независимо от характера на заеманата от него длъжност - „юрисконсулт" или друга. Според чл.78, ал.8 ГПК, в хипотеза на благоприятен за тях изход на спора, в полза на юридическите лица се присъждат като разноси възнаграждение на юрисконсулт, чийто размер се определя от съда. Видно от гореизложеното, за процесуалното представителство по чл. 32, т. 3 ГПК е ирелевантно каква е заеманата от упълномощения служител длъжност, стига същият да има юридическо образование. Ето защо, при благоприятен за страната-юридическо лице изход на спора, свързаната с представителството от юрисконсулт отговорност по чл. 78, ал. 8 ГПК за разностите - възнаграждение в размер до максимално предвидения в чл. 37 от ЗПрП за юрисконсулт, следва да намери приложение по аналогия на закона /чл.46, ал.2 ЗНА/ и в случаите, когато представителството е осъществено не от юрисконсулт, а от друг служител с юридическо образование, в която хипотеза също не се заплаща възнаграждение на пълномощника за конкретното дело, а заплащането от юридическото лице на дължимото по трудовото или служебно правоотношение възнаграждение е ирелевантно за отговорността за съдебноделоводните разноси./в този смисъл Определение № 163/05.03.2014 г. т.д. № 2638/2013 г. ВКС; Определение № 218/08.04.2015 г. ч.гр.д. № 2510/2014г. ВКС, ЗГО, Определение № 510/26.10.2017 г. по ч.гр.д. № 2346/2017 г. на ВКС, 4ГО/. Затова в полза на ответника следва да се присъдят такива разноси, които на основание чл. 25 ал.1 НЗПП да се определят в размер на 200,00 лв. , като се съобрази правната и фактическа сложност на делото , както и разпоредбата на чл. 26а НЗПП относно заплащане на възнаграждение при обективно съединяване на искове / в случай като настоящия/.

Водим от изложените мотиви, ПАЗАРДЖИШКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД :

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 1399/ 23.12.2022 г., постановено по гр. д. № 20225220101844/2022 г. по описа на РС-Пазарджик.

ОСЪЖДА В. Д. С. ЕГН *****, със съдебен адрес за призоваване : гр. П., бул. „С.П. „, № 1 , ет.8, ап.43 да заплати на Окръжен съд П., представляван от председателя Р.К.Ш., с адрес: П., бул. „6-ти септември“ 167 сторените във въззивното производство разноси в размер на 200,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____